

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

..... Η ΠΕΠΛΩΚΕΠΑΣΤΗ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
.....

Συνέχεια και τέλος της ιστορικής τραγωδίας της Κερκύρας. Η εξέγερσις της Μετριά. Πώς είχαν δραματούσει από το σεράγι του Γρανουμ Χοντζα οι δύο ερωτευμένοι. Ο ρόλος του Μεχμέτ 'Αράπη. Μετά τη σύλληψη του Νικολάου Πιέρη. Ο απαγχονισμός του. Τι έπαθε ο ηλιακός 'Αράπης. Μιά νύχτα φριχτή. «Βάλτε φωτιά στο σπίτι!...». Ο επίλογος της τραγωδίας. Η αντίθετος τύχης δύο στελλάρχων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ σήμερα το δραματικό επεισόδιο της Κερκύρας, ανατρέχοντας στην πρώτη αιτία των γεγονότων που διηγήθηκα και συνεπώς στην εξέγερσι του ιουστίνου της «πεπλωκέπαστης» Ναζλής :

Ο Νικόλαος Πιέρης είχε ανατραφεί στην Κωνσταντινούπολη, στο σεράγι του Τζανουμ Χοντζα, κατ' αρχάς ως «παυδοπούλος», αργότερα όμως, όταν έμεγαλώσε, ως διαγρηγνύς του και γραμματικός του. Ο Πασάς αυτός τόν αγαπούσε σαν παιδί του και με κανένα τρόπο δεν θα ήθελε να τον στερηθή... Ένα πρωί όμως ο Νικόλαος γίνθηκε άξαφνα άρρωστος, και μαζί του εξαφανίστηκαν επίσης ένας από τους μαυρούς ασλάβους του σεραγιού και η νεώτερη από τις γυναίκες του χαρμιών, η Ναζλή από την Τραπεζούντα...

Ο Πασάς έστρεψε στην όρεια αυτή σιλλάβα του Ξεχωριστή σιμάπια. Ήταν ο τελευταίος του έρωσι. Την είχε μόλις ένα έτος στο χαρμί του και τόν είχε ξετρολιάνει.

Η Ναζλή είχε ιδεί μιιά μέρα τόν όραιο γραμματικό μέσα από τιά καρφία του όντά της να στηρίζεται με νωχέλια στη σάχη της σιλλάβας, διά της οποίας στή άποδοχίζαμενοι από τόν Βόσπορο ανέβαιναν στον ζήτο του Πασά. Κι' από την ήμερα αυτή τόν παρακολούθησε με βλέμμα γαμάτα έρωτα, όταν ο Πιέρης έθγαυε έρωτος να συνιρδέσει τόν Πασά, ή σέ περσιότο μαζί του, με τιά βάρκα... Και όσο δυνάμειο η αγάτη μέσα στην καρδιά της Τραπεζούντιας σιλλάβας, τόσο ό νοΐς της άφρονιότανε να βρη τρόπο να έμμοκονήσκει με τόν αγαπημένο της. Τέλος βρήκε τόν άνηφορο που θα την βοηθούσε, κι' αυτός ήταν ό Μεχμέτ, ό νέος άρπάτης του χαρμιού.

Ο Μεχμέτ ήταν κι' αυτός από την Τραπεζούντα, και είχε αγοράσει την ίδια έποχη με τιά Ναζλή, στην όποια ήταν πιστά άφοσιωμένοι, σαν σιόλους. Ένα περιεργο αίσθημα λατρείας, αλλά και ζήλεια, είχε γεννηθεί στην ψυχή του σιλλάβου αυτού. Η Ναζλή, μ' ένα χαμόγελο της, με μιιά της ματιά μερούσιος να τόν κημι να πείσι στη φωτιά για χάρι της, και την έξεματιλεύθη την άδυναμια του αυτή για να τόν χρησιμοποιήσι ως μεσιόζοντα. Έτσι ό Μεχμέτ κατόρθωνε να διεισδύσκει τις συνανρήσεις του Πιέρη και της Ναζλή, και ένα διόκληρο έτος εβλέποντο, χωρίς ούτε ό Πασάς, ούτε κανείς άλλος να τόν ξέρουν...

Ο Πιέρης είχε επίσης αγαπήσει τιά Ναζλή με τιά φιλόγα της νεανικής του καρφιάς. Και σέ κάθε συνάντησι, ό έρωτάς του δινώμιον όλοένα και περιεσιόετο. Δέν μιλούσαν πεία, παρά κι' αμνή σέ άλλη χώρα, όπου θα ζούσαν ήσυχoi και άφοσιωμένοι ό ένας στον άλλον. Ο έρωτάς του ήθελε άέρα, έξω από τόν σεράγι έξενειο που τούς φωνάτανε φιλιάκι.

Ο Νικόλαος Πιέρης είχε γίνει σόν μεταξό κατώκομος του Βαίλου (δηλ. τόν έν Κοιν) πόλει προσθευσιόη του Ένετιχς Δημοκρατίας). Ο Βαίλος λοιπόν, από έννομοσύνη, δέχτηκε να βοηθήσι τιά δραπέτεια του Πιέρη και της αγαπημένης του, με Βενετοσάνκο πλοίο. Ένα βράδι λοιπόν, ή Ναζλή, ντυμένη σαν παιδοπούλο, και συνοδευόμενη από τόν πιστό της Μεχμέτ, έπήγε στην Ένετιχή Προσθεσία, όπου την περιέμειε ό άγαπημένος της. Κατά τιά μεσάνυχτα βγήκαν κι' ό τρείς τους από τόν προσθευστιό μέγαρο, κατέβηκαν στο γιολό και μαρκαρίστηκαν σέ μιιά Βενετοσινική γαλέρα, που τούς περιέμεινε έτοιμη γι' άναχώρησι...

Υστερα από ένα όραιο ταξείδι, ή γαλέρα τούς έφερε στην Κέρκυρα, ή όποια την έποχη έδειχνε διατελιόσι υπό την Ένετιχή κατοχή.

Στά περιεμείνα φίλλα του «Μποικέτου» εΐδαμε πως οι τρείς φημάδες εγγάτεσιτάθηκαν σέ μιιά έξοχη της Κερκύρας, στο χωριό Ύψος, πως έχτισαν

μιιά βίλλα και πως ό Ξαρνικός θάνατος της Ναζλής ήθελε να διαλύσι τόν ήσυχο έρωτικό εϊδιόλιο. Και διηγήθηκαε πως την ίδια βραδιά τόν θάνατο της καρφιάς του, ό Μεχμέτ έξαφανιστηκε από την Κέρκυρα, ένδι ό άπαρηγόρητος Πιέρης άνοιξε ό έλιος τόν τάφο της γυναίκας του στην αεροθαλασσία, κάτω από τις χοιμαδιές για να τιά βάρη.

Τι είχε γίνει όμως ό πιστός Μεχμέτ ; Λοιπόν, ό Μεχμέτ ήταν πιστός μόνο στη Ναζλή. Και μόλις είδε την άγαπημένη του και ι κ ρ ή κ ν ρ ι ας νεκρή, μίσιος άξαφνο και θανάτο, άναψε στην καρδιά του άράτη έναντιόν του Πιέρη, τού γ κ ι α ο υ ό αυτό του ποΐ είχε κλέψει τιά Ναζλή του και την έφευγε εκεί, σέ ξένη γή να πεθάνη.

Πιά να έδραμώθη λοιπόν ό Μεχμέτ άποφάσιος να Ξαναγεννήσι στον πρώτο του κηριό, τόν Τζανουμ Πασά ! Έτσι σκέψτηκε τόν μυϊάλο του, έτσι έκανε...

Μόλις λοιπόν είδε τιά Ναζλή πεθαμένη, ό Μεχμέτ 'Αράπης κατέβηκε στον όραιο Γουβί (όπου ήταν τότε ό Ένετιχός Ναύσταθμός), έβλεψε μιιά μεγάλη βάρκα, και με δυνατή κωπηλασία, πέρασε αντίκω, στην Άλβανική άκτή...

Βγήκε στη στεριά και όδοιοπονήθηκε άκούραστα, με άράτη άνοχη, κατέβηκε στην Ήπειρο, και από εκεί στη Ρούμελη, όπου βοσκότανε τότε ισχυρό σάμα Τουρκομοό στρατοΐ. Εκεί, ό Μεχμέτ έθαυθε ότι έρχεται και σιόλος, με ναυαγοχόν τον Καπετάν Γρανουμ Χοντζα, τόν πρώτο του κηριό...

Και πράγματι, ύστερ' από λίγες μέρες, ό σιόλος άράξε στον Άστακό... Ο 'Αράπης άνέβηκε στη ναυαρχίδα, έπεσε στα πόδια του άλλου κηριού του και άκουμπώντας τόν κεφάλι του στο λάτωμα, τού είπε :

— Άρέντι, σράζε με !... Ήρθα να σου πώ πως έβλεψε τιά Ναζλή και ποΐ βοίσκεται τώρα !...

Ο Πασάς τού έδωσε μιιά κλωτσιά. — Σωΐε ! Σήμα άπάντων και λέγε ! τόν διάεζε.

Κι' ό Μεχμέτ άκού διηγήθηκε όλο τιά καθέστατα, έξηγησε τόν έλεος του πόνη άφέντη του και τού έδήλωσε ότι είνε πρόθυμος να τόν βοηθήσι στην έκδιωξι του.

Τά παρακάτω έξηγούνται εϊδιόλια. Ο Τζανουμ Πασάς ήθελε με τόν στρατέμια του στην Κέρκυρα, έννομιος τόν φροφύο της, και μαζί με τούς άλλους αιμαλιώτους, συνέλαβε και τόν άσπονδο έχθρό του, άταγωγία της αγαπημένης του Ναζλής. Καθώς διηγήθηκαε στο προηγούμενο φίλλο, τόν έδωσε έπάνω σ' ένα αίοιο και συνοδευόμενος από τόν Μεχμέτ-Αράπη και μερικους ασκιούθους του, έπήγριαν έφιπτοι, με καλισιό, στο χωριό. Και ό ιστοριογράφος της Κερκύρας γράφει σχετικώς :

« Διαρκούσις της θριαμτευτικής του Καπετάν Πασά έν Ποταμό εις Ύψον πλημμύρισε και κατέστρεψε τόν Τουρκομιν στρατοπέδον, καταγριεις δε διεσκορρίαν τόν στόλον. Και τας μεν δάδας της συνοδείας εϊσένειν ό άνεμος, αλλά κεραυνόι αλλεπάλληλοι εδεικνύον εις τόν ακληρόν κρηνην την όδον ».

Όταν λοιπόν έφτασαν στον Ύψο, στην άλλοτε βίλλα του, ό Νικ. Πιέρης ζούσε άκόμα... Ο Πασάς τόν έρωσιόσε διαρκώς ποΐ βοίσκεται ό τάφος της Ναζλής, άλλ' ό Πιέρης δεν άπαντούσε. Κρατούσε με πείσι κλωσιτά τιά χείλι του. Έκαταλάβαινε ότι ό μαγιασιμένος Πασάς ήθελε να χορτάσι τιά λύσσα του εναντιόν της Ναζλής, άνασιάπτοντας τόν τάφο της και σήγνατους έξω, στους σιόλους, τιά κωκαλά της !... Ο Πασάς διάεζε τότε να μαστιγώσουν τόν Πιέρη, έπειτα τόν παρααλόδοσε, τού ήποσθότανε να τού χαροσι τιά ζωή αλλά ματαιώσι. Τά χείλι του Πιέρη έμειναν κλωσιτά, άκίνητα, σαν από πέτρα. Η αγάτη του στην πεθαμένη, τόν έκανε να περιφρονήσι και τούς πόνοσι και τιά ζωή. Συγκρατούσε μιλύσι τόν έναιτο του για να μη ρίξει ούτε ματιά προς τόν μέρος τού τάφου, όπου ή χοιμαδιές σάλειναν τιά φύλλα τους, στο νυκτερινό άέρα και προβόσι. Έτσι με τόν βλέμμα τόν μυκτικό του.

Τόν πρώτο έπαψε ή όθελλα και ό ήλιος έσκόρπισε

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η όραιοτάτη πριγκήμισσα Λαμπαλά, ή όποια κατακρουρηγήθη από τόν όχλο κατά την Γαλλική επανόστασι.

τό φως τον στεγαινομένη έξοχη τής Κερκύρας. 'Ο Τζανούμ Πα-
σάς, άπελπιμένος πιά ν' ανακαλύψει την τελευταία κατοικία τής
Ναζλής, διάταξε νά κρημάσουν τον Πιέρη στην πόρτα τής Βίλλας
του. 'Ο ίδιος μάλιστα ο Μεχμέτ έπέγραψε τό σχοινί γύρω από τό
λαμό του.

Μετά τόν απαγορευμό του Πιέρη, ο έκδικητικός Πασάς, κυ-
τάζοντας με σαρωστικό χαμόγελο τό Μεχμέτ, ελεε στους σοματο-
φύλακες του :

— Τώρα, κρημάστε α' αυτόν !..

Οι σοματοφύλακες έπεσαν έναντι στον άρπάτη και μετά δύο στιγ-
μές τό πτώμα τον κρημάσανε πιά στό πτώμα του Νικολάν Πιέρη...

Κάι όταν έτελειωσε ο δεύτερος αυτός απαγχονισμός, ο Τζανούμ
Πασάς συνέληψε τήν έκδικητική του μαγία με μία τελευταία
διαταγή :

— Βάλτε φωτιά στό σπίτι του γκαουρ !..

Σέ λίγο, ή γραφική Βίλλα του 'Υγους, όπου ο Πιέρης και ή
Ναζλή είχαν στεγάσει τόν έρωτά τους, τό θέατρον αυτό του ήρωι-
στέρου ειδήλιον, αλλά και τού φοβερωτέρου δράματος, εκκολώνετο
άπό τίς φλόγες και έγίνονταν σάτρη μαζί με τά δύο κρημασμένα
πτώματα !..

Σήμερα, στη θεία όπου ύπνόνετο ή Βίλλα του Πιέρη, δέν ύπό-
χει παρά ένας άμορφος σωρός πετρών...

Ίδου τώρα και ο έπίλογος τής Κερκυραϊκής τραγωδίας.

Στις 10 Αύγουστου 1704 ο 'Ενετικός στόλος έφάνηκε στό πα-
ράλι τής Κερκύρας, κατευναμίχρησε τόν Τζανούμ Πασά και τόν
ανάγκασε νά φύγη πρós τά Λαοδανέλια.

Η έσωτερική τόν Τουρκών ήγηε έτσι στό
χαϊνέν. Άδικα είχαν θυσίαιε δεκατέττε
χιλιάδες άντρες, 56 κανόνια, 8 όθιμος, σπη-
νές, πυρομαχικά κλπ. Αναγκάστηκαν νά έγ-
καταλείψουν τήν Κέρκυρα βιαστικά, και τ'
άρησαν δια στόις 'Ενετούς, οι όποιοι έγ-
κατεστάθησαν πάλι στη νήσο...

'Ο Σουλτάνος ώργιστηκε πολύ έναντίον
του Τζανούμ Πασά, διάταξε νά τόν συλ-
λάβουν και νά τόν άποκεφαλίσουν... Στις
27 Σεπτεμβρίου ίδιον έτους ο σουλτανικός
όημος έκοιχε τό κεφάλι του άποτυχημένου
στολάρχου, ενώ ή 'Ενετική Δημοκρατία έ-
στηνε άνδράντια στό δικό της στόλαρχο,
τόν Άνδρέα Φόσσαρι, που κατετρόπωσε τόν
Τουρκικό στόλο και ξαναήρθε τό πλούσιον
νησί τής Κερκύρας.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ

Στην παλαιά εποχή κάθε βασιλικός οί-
κος καθώς και κάθε οικογένεια ειγενών είχε τό οικόσημό της, τό
όποιον εξαρχαίστεο του άποτυριστό μέρος του μεγάρου, άπάνω στό
έγγραφο του, κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αναφέρουμε σήμερα μερικά από τά πιο παλαιά οικόσημα που
διεσώθησαν στην ιστορία.

'Ο Άραφ ήγεμνός τής Γρενάδης Μοχαμέτ Μπέν Άλχαμά έχε
ός οικόσημόν μία μεγάλη ζώνη με την έπιγραφή : *"Μόνος νικητής ο
'Αλλάχ"*.

Τό οικόσημο του Λουδοβίκου ΙΑ' ήταν μία τούφα από άγκάθια
με τό ρητό : *"Όποιος τριβείται δάδ άγκυλώνεται"*.

'Ο Λουδοβίκος ΙΒ' έχε ως οικόσημόν μία μέλισσα, περιζυλωμέ-
νη από πλήθος άλλων με την έπιγραφή : *"Ο βασιλεύς στον όποιον
ύποτασσόμεθα δέν μεταχειρίζεται κεντρί"*.

'Ο Φραγκίσκος ο Α' έχε μία σαλαμίντιρα άνάμεσα σε φλόγες
με τό ρητό : *"Τρέφο και άφανίζω"*.

'Ο 'Ερβώος ο Β' έχε κατασκευάσει χάριν τής είνουσιμένης του
'Αρτέμιδος ντε Ποατιέ ένα οικόσημόν που παρίστανε ένα μουσού-
γαρο με την έπιγραφή : *"Ωσπου νά γερήσει όλος ο δίκος"*. Θα
ο' αγαπού δηλαδή.

'Ο καρδινάλιος Ρισελιέ τέλος έχε ως έμβλήμα του έναν άνετό
με δύο φεδιά άποκόπτα και την έπιγραφή : *"Δέν θα έγκαταλείψη
τά ύψη"*.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

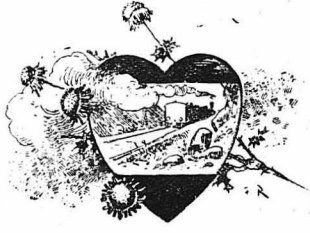
'Από τά νεύρα τους πάσχουν συνήθως όσοι
δέν έχουν με ποιόν τράτο νά φάν τά λεφτά
τους. Μ π ο υ μ α ρ σ α ι

— Θρησκεία του μίσους έχουμε με τό παρα-
πάνο. Θρησκεία τής αγάτης δέν έχουμε άρετή. Σ ο υ ι φ τ

— Η σχέση μας με τούς γατρούς είναι ά-
κίνδυνος, έφσον είμαστε καλά... στην ίνδρα μας. Σ α μ φ ο ρ

— Οι παλάνθρωποι ενώνονται σάν τις σάπιες
σταφίδες

Λ α σ κ α ρ ά τ ο ς

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Τι συνέβη πρὸ ετών στη Σύρα. 'Ενα άπρόσπετο συναπάντημα.
Τό πτώμα ενός σκοτωμένου. 'Ο κερκυραϊκός διαβάτης. 'Ενώ
έξέταξε τό αιμοσταγές μαχαίρι. Η σύλληψή του. Η δίση
του. Είς θάνατον !... Πρὸ τής λαμηρημέου. 'Ο βασιλεύς 'Οθων
συγκινείται. Η χάρη. 'Ο Κερκυραϊκός δολοφόνος, κ.τ.λ.

Δέν ύπόχει τίποτε πιο τρομερό, πιο σκληρό και πιο τραγικό
άπό τή δικαστική πλάνη. Πολλές φορές συμβαίνει έτσι νά θανα-
τώνονται άθώοι άνθρωποι και μόνο ύστερα από χρόνια νά ανακα-
λύπεται ο πραγματικός ένοχος. Σχετική εινε και ή ιστορία που θά
διηγηθούμε παρακάτω. Πρόκειται περὶ ιστορίας άληθινής άπ' τήν
άρχη ως τό τέλος. 'Ακούστε τήν :

'Εδώ και όγδόντα χρόνια περίπου, βοήθησε κάποιον πρὸς ένα
νησί τόν Κικιάδων, τή Σύρα, τό πτώμα ενός σκοτωμένου και πλάι
σ' αυτό ένα ματωμένο μαχαίρι. Πρῶτος έτιγχε νά αντίληψη τό
πτώμα κάποιος γείτονας του νεκρού, ο όποιος περνούσε τυχαία από
και νά βλέποντας έναν όγκο καταγής πλησίασε νά ιδή τί εινε.

Μόλις όμως πήγε σιμώτερα, αναγνώρισε τό γείτονά του, γιά τόν
όποιον μάλιστα είχε εκφραστεί έχρημα πρὸ ήμερών στό καφεενείο.
Μη μπορώντας δέ νά μαντέψη γιατί ήανε ένα τέτοιο έγκλημα, ο
άποικός αυτός διαβάτης έσφαξε και πήρε τό μαχαίρι ποτάν πλάι
στό πτώμα γιά νά τό εξέταση.

'Αλλά γιά κακή του τύχη, τή στιγμή που
κρητόσε στό χέρι του τό φρονικό όργανο, κατέφθασαν εκεί οι συγγενείς του φονεθέν-
τος, οι όποιοι τόν είχαν χάσει και ήβησαν
πρὸς αναζήτησή του. Βλέποντας λοιπόν τόν
άθροιστό τους νεκρό και πλάι του τό γείτονά
τους, με τό μαχαίρι στό χέρι, τόν κατήγγει-
λαν ως δράστη του φόνου.

Κατόπιν αὐτῶ ο' άτιμος διαβάτης συνε-
λήφθη άπ' τήν άστυνομία και παρεπέμφθη
νύ δικαστή στό Καζοργιοδικείο.

Τό Καζοργιοδικείο, λαβόν ύπ' όψει τόν
τύπο καταθέσει τών μαρτύρων και τήν έλλει-
ψη έπιχειρημάτων εκ μέρους του κατηγορου-
μένου, τόν εκήρυξε ένοχο φόνου εκ προεπι-
λής και χωρίς νά δεχτή κανένα έλαφρυντικό,
τόν καταδίκασε στην έσχάτη τήν ποινή.
Σέ θάνατο διά καρτομήσεως !... Κατόπιν αὐ-
τό ο' κατάδίκασε κλειστήριχε στό Παλαιόδη
και περιεμενε από μέρα σε μέρα νά τόν θανα-
τώσουν. Έντοματεσδ όμως οι συγγενείς
του, οι όποιοι ήσαν βέβαιοι γιά τήν άθωότη-
τά του, συνεστάζαν ένα έντενέ ύπόμνημα και
τό απέστειλαν στόν 'Οθωνα, με την παρα-
κλήσι νά δώσει χάρη.

'Ο 'Οθων ζήτησε νά μελετηθή τή σχετική με τήν ύπόθεση αυτή
διογραφία. Φαινόταν όμως ότι από τήν μελέτη τής διογραφίας δέν
έπισήθη γιά τήν άθωότητα του καταδίκου και άρνήθηκε νά τόν δώσει
χάρη. 'Ετσι ο' κατάδικος έχασε πάλι κάθε έλπίδα σωτηρίας. Κι'
έπί τέλος ήφτασε και ή μοιραία ημερα τής εκτελέσεως.

Πλήθος κόσμου είχε συρθεί στην ήμερα αυτή στό μέρος όπου
ήταν στημένη ή λαμηρημέου. Σέ λίγο ο' όημος άρπαξε τόν κατάδικον
και τόν έδωσε στην είδική στανίδα. Η φρονική λεπίδα ήταν έτοιμη
νά πέση και νά τόν άποκεφαλίσω, όταν... Έξαφνα άουστρησαν από
μακριά πυροβολισμοί και σε λίγο φάνηκε ένας άνθροπος ντυμένος
στρατιωτικά, που έτρεχε καθάλλα πρὸς τό μέρος του δράματος.

Σαστισμένος ο' όημος σταμάτη τό έργο του και ο' εισαγγελεύς
εινε γρηγορότερος πρὸς τό μέρος του άγγελιοφόρου που έρχεται σάν
άστραχί. Τέλος ο' έπευξ φτάνει, βγάξει από τόν κόρφο του ένα
φακέλλο και τόν έγχειρίζει στον εισαγγελέα.

'Ο εισαγγελεύς τόν άνοίγει, διαβάσει και βλέπει κατάπληκτος
πως εινε ή διαταγή τής βασιλείας. 'Ο 'Οθων, ο όποιος περνούσε ε-
κείνες τις ήμερες στη Λεβαδία, εινε από ερωταλγία εινε γιατί
έκλονιστηκε στην πεποιθήσή του, μετέτρεπε τήν ποινή του καταδίκου
σε λσθία δεσμία.

'Επειδή δέ τότε δέν λειτουργούσε τηλεγράφος, έδωσε έντολή ο'
έναν χωροφύλακα νά παραλάβη τό ύδατομα τής χάριτος και νά
σπεύση νά προλάβη τήν εκτέλεση. Πράγματι δέ ο' χωροφύλαξ αυτός
έκανε φτερά γιά νά φτάση επί τόπου εγκαίρως. Η είδησι αὐτή, ο-
ταν διαδόθηκε στον κόσμο, έπροκάλεσε φρενιτιδα χαράς. 'Ολοι έ-
ζητωκραύεζαν, κλαίγοντας από συγκίνηση.

'Ο δυστυχής μελλοθάνατος είχε λιποθυμήσει και
βρισκόταν άναίσθητος πλάι στη λαμηρημέου. Τόν έ-
φεραν στις αισθήσεις του και τόν οδήγησαν εν-
ποιατή στις φυλακές. Αργότερα δέ άσέθη ελεύ-
θερος, μετριασθείσης άλληλαλλήως τής ποινής του.

Μερικά χρόνια πρῶσαν άουδα... Κι' έξαφνα,
μιά μερα, ένας ιερώνς τής Σύρου μετέβη στην ά-
στυνομία και άνέφερε ότι, προσκληθείς από έναν
έτοιμοθάνατο νά τόν έξομολογήση, άκουσε από τό
στόμα του πως αυτός είχε διαπράξει τή δολοφονία,
τήν όποια λίγο έλλειπε νά πληρώση με τή ζωή του
ένας άθώος !..